

Arrest

nr. 61085 van 9 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERCKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense afkomst, bent geboren op 6 november 1968 te Jerevan. U woonde samen met uw echtgenote M.A.(...) (O.V.6.671.409), uw zoon H.A. (...) (O.V.6.693.695) en uw minderjarige zoon Mayis te Jerevan. U werkte als landbouwer.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. Uw zoon Harutyunyan Artur was iets meer dan 1 maand samen met een meisje, Sona genaamd. Rond de zomer van 2010 heeft uw zoon Sona 'ontvoerd', met haar toestemming, en haar mee naar uw huis genomen. De ouders van het meisje waren tegen de relatie die uw zoon met haar had. Haar vader was Samvel Pashinyan, een rijk man in Armenië. De vader en moeder van Sona kwamen naar uw huis om hun dochter terug te halen. Uw zoon werd meegenomen naar het kerkhof van Shahumyan, waar hij door de familieleden van Sona in elkaar werd geslagen. Hierdoor kreeg hij gehoorproblemen, problemen

met zijn zicht en nierproblemen. Hierop bent u naar de politie van Shahumyan gegaan om klacht in te dienen tegen de familie van Sona. De politie is naar uw huis gekomen voor een verklaring. De klacht werd echter niet aanvaard omdat het een rijke familie betrof. Hierop zijn uw echtgenote en zoon Artur naar Kiev gevlucht, waar ze anderhalve maand verbleven. Nadien hebben ze anderhalve maand in Moskou verbleven. Vanuit Moskou zijn uw echtgenote en zoon teruggekeerd naar Jerevan. Samen met uw jongste zoon Mayis, zijn uw echtgenote en zoon Artur met het vliegtuig naar België gekomen vanuit Jerevan. Uw echtgenote Mkrtchyan Armine (O.V.6.671.409) diende op 17 augustus 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uw zoon Artur werd na aankomst onmiddellijk opgenomen in het ziekenhuis. Uw zoon Harutyunyan Artur (O.V.6.693.695) diende een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 24 september 2010. U bleef in Armenië om uw huis te verkopen, zodat u de leningen kon afbetalen die u had genomen voor de reis naar België van uw vrouw en kinderen. In november 2010 werd u geslagen door 4 mannen, vermoedelijk familieleden van Sona. U verliet Armenië uiteindelijk in november 2010, met de auto. U reisde met de wagen via Georgië en Oekraïne naar België, dat u bereikte op 7 december 2010. Op 8 december 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties een kopie van de eerste 2 pagina's van uw paspoort en uw rijbewijs voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als diegene die werden aangehaald door uw zoon Harutyunyan Artur (O.V.6.693.695) (CGVS, p.11). In het kader van zijn asielaanvraag werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, aangezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u omwille van uw zoons relatie met Sona Harutyunyan gekend zou hebben. De beslissing van uw zoon Harutyunyan Artur (O.V.6.693.695) werd als volgt gemotiveerd:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Armenië problemen kende omwille van uw ras, nationaliteit, godsdienstige overtuiging, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u omwille van één van deze criteria niet op bescherming zou hebben kunnen rekenen in uw land. Uit uw verklaringen blijkt wel dat u uw land hebt verlaten omwille van de problemen die u kende naar aanleiding van uw relatie met Sona Harutyunyan. Haar ouders, Samvel Pashinyan en Sofik Harutyunyan, waren tegen deze relatie en hierdoor kregen u en uw familie problemen met hen en hun familieleden. De door u aangehaalde feiten (u zou door familieleden/handlangers van Sona's ouders zijn bedreigd en ernstig zijn mishandeld) zijn echter van gemeenrechtelijke aard. Bijgevolg dient bekeken te worden of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u in Armenië gekend zou hebben aannemelijk te maken. Zo leverde u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs van de door u aangehaalde problemen met de familie van Sona Harutyunyan (CGVS p.18; CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.7; CGVS gehoor Harutyunyan Armen, p.18). U legde immers geen enkel bewijs voor van uw relatie met Sona (CGVS p.12), noch enig document omtrent de familie van uw vriendin, hoewel uw moeder verklaarde dat zij machtige mensen zijn in Armenië (CGVS p.10; CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.11, p.13). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u na het incident op het kerkhof van Shahumyan verschillende verwondingen opliep, waardoor uw gezichtsvermogen verslechterde en u nierproblemen kreeg. Uw moeder verklaarde in dit verband dat zij met u naar het ziekenhuis was gegaan en u bovendien door een gerechtelijk medisch expert werd onderzocht, maar kon hiervan geen documenten voorleggen (CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.17). U kon hier evenmin enig bewijs van voorleggen (CGVS p.15). Verder blijkt dat u klacht hebt ingediend tegen uw belagers bij de politie van Shahumyan, maar ook hiervan kon u geen enkel document voorleggen (CGVS p.15; CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.17; CGVS gehoor Harutyunyan Armen, p.14). Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat u evenmin enig bewijs kon voorleggen van uw verblijf in Kiev, respectievelijk van 18 april 2010 tot 10 mei 2010, en uw verblijf in Moskou, respectievelijk van 10 mei 2010 tot 28 juli 2010 (CGVS p.16-17; CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.18-19). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u onaannemelijk weinig concrete informatie kon verschaffen over essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo konden u, noch uw moeder en vader, met enige zekerheid zeggen wat concreet de status van Samvel Pashinyan in Armenië is (CGVS, p.10, p.19; CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.11; CGVS gehoor Harutyunyan Armen, p.14). Geen van jullie kon

aangeven wat het werk was van Samvel Pashinyan, waarbij uw moeder evenwel aangaf dat de familie van Sona winkels had, maar hier verder geen concrete informatie over kon geven (CGVS p.19; CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.11; CGVS gehoor Harutyunyan Armen, p.14). U verklaarde dat het werk van Sona's ouders u niet interesseerde, wat weinig overtuigend overkomt (CGVS p.19). In het kader van het incident op het kerkhof van Shahumyan konden u, noch uw moeder of vader, weergeven wanneer dit incident precies plaatsvond, waarbij u evenwel vermoedde dat dit rond 12 of 13 april was (CGVS, p.14, p.22; CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.10, p.13; CGVS gehoor Harutyunyan Armen, p.13). U kon evenmin concrete informatie weergeven omtrent uw belagers. U wist dat de naam van één van hen Yghrish is, maar had geen verdere informatie omtrent zijn identiteit of deze van de 2 andere belagers (CGVS p.14, p.18; CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.12-13, p.18). Bovendien kende geen van jullie de concrete familieband tussen Yghrish en Samvel Pashinyan (CGVS p.14, CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.12-13, p.18). U kon evenmin enige concrete informatie geven omtrent de belagers van uw vader, noch zeggen wanneer uw vader precies werd aangevallen (CGVS p.17-18; CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.20; CGVS gehoor Harutyunyan Armen, p.16). Met betrekking tot de door u, uw moeder en vader meermaals aangehaalde geheugenproblemen van uw vader (CGVS p.22; CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.12; CGVS gehoor Harutyunyan Armen, p.2-3, p.13, p.14, p.15, p.18) moet bovendien worden opgemerkt dat u deze problemen niet kan staven met enig medisch attest. Bijgevolg kunt u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde vaagheden inzake de verklaringen rond het incident van uw vader te wijten zouden zijn aan geheugenstoornissen. Uw geringe kennis over elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Er werden daarenboven een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen, de verklaringen van uw moeder en de informatie in de documenten die u voorlegde voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u dat u op 7 april 2010 samen met Sona vluchtte naar uw huis (CGVS p. 13). Uw moeder verklaarde echter eerst dat Sona 3 dagen bij jullie verbleef, waarna ze later tijdens het gehoor verklaarde dat u op 7 april 2010 naar haar zus vluchtte. Toen uw moeder om verduidelijking werd gevraagd, bleef zij bij haar verklaring dat u eerst 2 dagen bij u tante verbleef waarna jullie naar huis kwamen (CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.4, p.15). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat uw moeder zich vergist had, maar gaf u geen verdere verklaring (CGVS p.20), waardoor deze tegenstrijdigheid niet wordt opgeheven.

Ter staving van uw medische problemen legde u een attest voor in verband met uw aanvraag tot medische regularisatie, opgesteld door Dr. Arnouts en een medisch verslag van het Brugmannziekenhuis (zie document 4 en 5 in groene map). Deze documenten geven informatie over uw medische problemen, die door mij niet worden betwist. Wat ik echter wel betwist, is dat u deze medische problemen pas gekregen zou hebben na het door u aangehaalde incident in april 2010. U en uw moeder verklaarden immers meermaals dat u vóór het incident op het kerkhof geen medische problemen kende, waarna u echter aangaf dat u omwille van gehoorproblemen werd vrijgesteld van uw militaire dienst (CGVS p.3, p.10, p.14, p.19; gehoor Mkrtchyan Armine, p.4, p.10-11, p.21). Het attest van Dr. Arnouts stelt echter dat uw chronisch nierlijden sedert zeker 5 jaar gekend is in het 'Arabkir Medical Center' te Jerevan. Het medisch attest van het Brugmannziekenhuis vermeldt eveneens dat reeds 5 jaar geleden een nierbiopsie werd voorgesteld. Toen u en uw moeder met deze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de inhoud van de door u voorgelegde medische attesten werden geconfronteerd, stelde u eerst dat u niet wist waar deze informatie verkregen werd, waarna u uw verklaring aanpaste en stelde dat u het zich niet kan herinneren, maar dat dit dan wel zo zou zijn (CGVS p.21-22). Uw moeder bleef, zelfs na confrontatie met de inhoud van deze medische documenten, ontkennen dat u, vóór uw problemen in april 2010, reeds nierproblemen kende in Armenië (CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.22-24). Het is in ditzelfde verband veelbetekenend dat uw vader tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat indien er een mogelijkheid bestond dat uw nieren in Armenië onderzocht en behandeld zouden kunnen worden, hij in Armenië zou blijven (CGVS gehoor Harutyunyan Armen, p.18-19).

Betreffende uw terugkeer vanuit Moskou naar Armenië, verklaarden u en uw moeder meermaals dat jullie terugkeerden op 28 juli 2010 (CGVS p.17; CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.10, p.19, p.21). Uit de kopies van de 1e pagina van jullie paspoorten blijkt echter dat jullie deze in Jerevan ontvangen hebben op 27 juli 2010, waarbij jullie beiden verklaarden deze persoonlijk te hebben afgehaald (CGVS p.5; CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.6). Slechts nadat u en uw moeder geconfronteerd werden met deze ongerijmdheid, stelden jullie beiden dat jullie zich van datum hebben vergist. Jullie konden zich niet meer herinneren wanneer jullie dan wel concreet terugkeerden vanuit Moskou naar Armenië (CGVS p.20; CGVS gehoor Mkrtchyan Armine, p.22). Deze verklaring is echter niet afdoende, gezien u slechts na confrontatie met deze ongerijmdheid uw verklaring aanpaste en voordien geen melding maakte van enige onzekerheid omtrent de datum van terugkeer van Moskou naar Armenië. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name een kopie van de eerste 2 pagina's van uw paspoort en uw rijbewijs, kunnen deze conclusie niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten, die hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw echtgenote MKRTCHYAN Armine (O.V.6.671.409), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij verwijst voor haar argumentatie integraal naar het beroep dat werd ingediend door haar zoon. Zij maakt deze argumentatie tot de hare. Zij verzoekende partij diende een asielaanvraag in om dezelfde redenen als haar zoon. Logischerwijze verwijst de verwerende partij naar de bestreden beslissing genomen in hoofde van de zoon van de verzoekende partij. De verzoekende partij herneemt bovendien integraal de middelen van het beroepsverzoekschrift van haar zoon H.A. (...) over aan wie de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en subsidiaire bescherming geweigerd werd bij arrest nr. 61087 met de volgende motivering:

"(...)

2.1. Verzoeker voert aan dat hij een vluchteling is in de zin van de Conventie van Genève en stelt dat hij zich wat betreft de vluchtelingenstatus gedraagt naar de wijsheid. In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd.

Verzoeker wijst er op dat er enkel verwezen wordt naar het feit dat er geen voldoende concrete informatie gegeven is betreffende de situatie in Armenië om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid en hij voert aan dat de argumenten absoluut niet van die aard zijn om te besluiten dat er geen reëel risico op schade zou bestaan of om te besluiten tot ongeloofwaardigheid.

Wat betreft het motief dat er geen enkele begin van bewijs wordt neergelegd wat betreft de problemen met Sona, merkt verzoeker op dat men in Armenië nooit een kopie krijgt van een klacht en dat dit enkel gebeurt in de rechtbank. Verzoeker laat gelden dat de politie de klacht niet eens verder heeft bekeken of onderzocht.

Verder merkt verzoeker op dat er weinig concrete informatie wordt vermeld over de essentiële onderdelen van het asielrelaas. Wat betreft het feit dat er geen concrete status wordt vermeld van de ouders van Sona, benadrukt verzoeker dat hij veel angst heeft voor de familie Sona aangezien hij een zeer rijke en invloedrijke familie die zeer goede banden heeft met de regering en met de politie. Verzoeker stelt dat hij niet wil dat zijn familie die nog in Armenië woont in gevaar komt. De familie van Sona zouden aannemers zijn die verschillende winkels bezitten.

Wat betreft het feit dat er geen concrete datum wordt gegeven aangaande het incident op het kerkhof van Shuhumyan, stelt verzoeker dat hij de juiste datum niet meer weet maar hij meent wel dat dit gebeurd was nadat Sona werd teruggehaald door haar familie. Verzoeker meent dan ook dat men niet kan besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker op basis van het niet meer herinneren van een datum. Hij argumenteert dat er intussen een jaar verstreken is en het niet onlogisch is dat men niet meer exact weet op welke dag wat juist gebeurd is een jaar geleden.

Verder licht verzoeker, aangaande het feit dat men geen concrete informatie heeft weergegeven over de belagers, dat het drie mannen waren en dat ze ongeveer 20, 35 en 45 jaar en dat één ervan zeer groot was.

Wat betreft het motief dat er geen concrete informatie wordt gegeven over de aanval van de vader van verzoeker, wijst verzoeker er op dat hij sinds de aanval last heeft van geheugenproblemen en het dan ook niet onlogisch is dat er niet veel concrete informatie kan worden weergegeven. Hij licht toe dat hij werd aangevallen in september 2010 en hij bewusteloos werd geslagen en meermaals op het hoofd werd geslagen. Hij zou zijn aangevallen door mannen die er uit zagen als bodyguards en die volledig in het zwart waren gekleed. Door dit voorval zou hij zich nog moeilijk kunnen concentreren.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met het feit dat de commissaris-generaal betwist dat verzoeker medische problemen zou hebben gekregen na het incident op het kerkhof. Hij licht toe dat zijn gezondheidsproblemen zouden zijn begonnen in Armenië en er daar aldus problemen waren maar beweert dat deze problemen er waren, maar niet gekend. Verzoeker licht verder toe dat men naar Moskou is gegaan waar werd vastgesteld dat hij een nierprobleem had, maar hij wijst er op dat men in België pas de ernst van het medische probleem heeft vastgesteld.

Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal dat de moeder van verzoeker niet zeker was van de datum waarop ze van Moskou naar Armenië zijn teruggedaan, merkt verzoeker op dat het pas ongeloofwaardig zou zijn dat men eerst een datum zegt en dan achteraf als die datum niet blijkt te kloppen men dan zegt dat men niet meer juist weet welke datum het was. Verzoeker stelt dat er dient te worden verwezen naar het feit dat er bij het interview van de commissaris-generaal wordt gevraagd naar de datum van vertrek uit Moskou naar Armenië en zijn moeder eigenlijk niet de exacte datum wist, maar wel moest antwoorden, wat ook het geval zou zijn geweest voor verzoeker. Hij argumenteert dan ook dat dit zijn geloofwaardigheid totaal niet in het gedrang brengt, aangezien zij wisten dat het in juli 2010 was maar dat ze niet meer wisten op welke dag het was en verzoeker meent dan ook dat dit niet onlogisch is gelet op het tijdsverloop sindsdien.

Verzoeker argumenteert verder dat indien de Raad tot het oordeel zou komen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus men hem minstens de bescherming conform artikel 45/4 van de Vreemdelingenwet moet toekennen.

Verzoeker geeft kort een theoretische uiteenzetting weer aangaande het statuut van de subsidiaire bescherming en hij stelt dat indien hij zou terugkeren naar Armenië er wel degelijk een risico zou zijn op het lijden van ernstige schade. Hij verwijst wederom naar het feit dat zijn vader als hij zelf werden geslagen door de familie van Sona en argumenteert dat de ernst van het geweld duidelijk is.

2.2. Waar verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er op dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oopunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oopunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.15).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat in zoverre verzoeker de schending aanvoert van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling, dit voormelde artikel geen directe werking heeft. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Uit het asielrelaas van verzoeker blijkt dat hij aanvoert zijn land te hebben verlaten omwille van de problemen die hij zou hebben gehad door zijn relatie met S.H. (...) een meisje van rijke afkomst en haar familie die tegen de relatie was gekant. Verzoeker voert aan dat hij zich naar de wijsheid gedraagt wat de hoedanigheid van vluchteling betreft.

De Raad beaamt de commissaris-generaal in zijn oordeel dat dit familiale problemen betreffen en deze van gemeenrechtelijke aard zijn en dit geen problemen zijn omwille van ras, nationaliteit, godsdienst overtuiging, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Dergelijke familiale problemen zijn van gemeenrechtelijke aard en houden geen verband met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève. De vluchtelingenstatus conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet erkend in hoofde van verzoeker.

2.5. Voor wat betreft de beoordeling aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroept verzoeker zich op hetzelfde feitenrelaas. De commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker zijn relaas niet geloofwaardig is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt aangaande zijn problemen met de familie van S.H. (...) en dat hij tevens weinig concrete en vage verklaringen aflegde en er bovendien tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaring van verzoeker en zijn moeder en de informatie in de documenten die verzoeker neerlegde bij de commissaris-generaal. De Raad benadrukt tevens dat de bestreden beslissing bestaat uit een geheel van motieven die gezamenlijk moeten gelezen worden daar de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft genomen op basis van het geheel van deze motieven.

De Raad stelt vooreerst vast dat de stelling van verzoeker dat men in Armenië nooit een kopie van een klacht mee krijgt een loutere bewering is die bovendien post-factum wordt aangevoerd en dus de Raad geenszins kan overtuigen. Bovendien stelde de commissaris-generaal eveneens vast dat verzoeker geen enkel bewijs kon neerleggen aangaande zijn problemen, met name wat betreft de relatie met S.H. (...), zijn verwondingen die hij opliep en zijn navolgend bezoek aan het ziekenhuis en het onderzoek door de gerechtelijke medische expert. De commissaris-generaal merkt terecht op in zijn nota dat het totale gebrek aan enig begin van bewijs een vaststelling is die de geloofwaardigheid van verzoeker ondermijnt. De motivering van de bestreden beslissing blijft op dit punt overeind daar verzoeker, behoudens de zwakke bewering aangaande het gebrek van bewijs van zijn klacht die verzoeker zou

hebben ingediend tegen zijn belagers, geen enkele concreet element aanvoert of enige verschoningsgrond naar voor brengt ter rechtvaardiging van een algehele gebrek aan bewijs.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook in zijn verzoekschrift zeer vage verklaringen aflegt aangaande de familie van S.H. (...) en hij verder het feitenrelaas herhaalt zoals hij verklaarde aan de commissaris-generaal. De Raad benadrukt dat de vaststelling dat verzoeker vage verklaringen aflegde niet alleen betrekking heeft op het feit dat verzoeker geen concrete informatie kan geven over de familie van S.H. (...), maar dat er tevens werd vastgesteld dat verzoeker, zijn vader en moeder zeer vage verklaringen aflegden omtrent het incident op het kerkhof van Shahumyan en zij zeer vaag bleven over hun belagers en de datum waarop beweerde incidenten zich zouden hebben voorgedaan. Waar verzoeker stelt dat de belagers drie mannen waren van ongeveer 20, 35 en 45 jaar en één er van vrij groot was dient er toch worden vastgesteld dat verzoeker dit post factum aanvoert en deze beschrijving eveneens zeer vaag is. De stelling van verzoeker dat de familie van S.H. (...) een rijke familie is met banden bij de politie en de regering is tevens herhalen van het feitenrelaas en een loutere bewering die niet wordt gestaafd met een concrete elementen.

De argumentatie van verzoeker aangaande het feit dat de commissaris-generaal zou hebben geëist dat verzoeker en zijn moeder een concrete datum hebben moeten voor hun vertrek uit Moskou mist feitelijke grondslag. Immers uit het verhoorverslag van verzoeker en zijn moeder blijkt dat zij zelf verklaren dat zij op 28 juli 2010 terugkeerden vanuit Moskou naar Armenië. De argumentatie van verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd. De Raad schaart zich dan ook achter het voormelde motief van de commissaris-generaal: "(...) Betreffende uw terugkeer vanuit Moskou naar Armenië, verklaarden u en uw moeder meermaals dat jullie terugkeerden op 28 juli 2010 (CGVS p.17; CGVS gehoor M.H. (...), p.10, p.19, p.21). Uit de kopies van de 1e pagina van jullie paspoorten blijkt echter dat jullie deze in Jerevan ontvangen hebben op 27 juli 2010, waarbij jullie beiden verklaarden deze persoonlijk te hebben afgehaald (CGVS p.5; CGVS gehoor M.H. (...), p.6). Slechts nadat u en uw moeder geconfronteerd werden met deze ongerijmdheid, stelden jullie beiden dat jullie zich van datum hebben vergist. Jullie konden zich niet meer herinneren wanneer jullie dan wel concreet terugkeerden vanuit Moskou naar Armenië (CGVS p.20; CGVS gehoor M.H. (...), p.22). Deze verklaring is echter niet afdoende, gezien u slechts na confrontatie met deze ongerijmdheid uw verklaring aanpaste en voordien geen melding maakte van enige onzekerheid omtrent de datum van terugkeer van Moskou naar Armenië. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder in het gedrang.(...)"

Volledigheidshalve wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing bestaat uit het geheel van motieven op basis waarvan de commissaris-generaal tot zijn oordeel is gekomen. Het individuele motief dat verzoeker en zijn moeder één enkele datum niet meer weten is een overtoollig motief en op zich niet afdoende om de gehele bestreden beslissing te schragen.

Wat betreft de medische problemen van de vader van verzoeker als gevolg van een incident die zou hebben plaatsgevonden in september 2010 waarbij hij op zijn hoofd zou zijn geslagen, stelt verzoeker dat zijn vader last heeft van geheugenproblemen. Verzoeker herhaalt wederom zijn argumentatie dienaangaande zoals uiteengezet tijdens het verhoor bij de commissaris-generaal en de Raad verwijst dan ook dienstig naar de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal terecht vaststelt dat verzoeker, noch zijn vader enige medisch attest voorleggen aangaande de beweerde geheugenproblemen van de vader van verzoeker.

Wat betreft de betwisting aangaande het feit wanneer verzoeker medische problemen zou hebben gekregen verwijst de Raad vooreerst naar het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"(...)

Ter staving van uw medische problemen legde u een attest voor in verband met uw aanvraag tot medische regularisatie, opgesteld door Dr. Arnouts en een medisch verslag van het Brugmannziekenhuis (zie document 4 en 5 in groene map). Deze documenten geven informatie over uw medische problemen, die door mij niet worden betwist. Wat ik echter wel betwist, is dat u deze medische problemen pas gekregen zou hebben na het door u aangehaalde incident in april 2010. U en uw moeder verklaarden immers meermaals dat u vóór het incident op het kerkhof geen medische problemen kende, waarna u echter aangaf dat u omwille van gehoorproblemen werd vrijgesteld van uw militaire dienst (CGVS p.3, p.10, p.14, p.19; gehoor M.A. (...), p.4, p.10-11, p.21). Het attest van Dr. Arnouts stelt echter dat uw chronisch nierlijden sedert zeker 5 jaar gekend is in het 'Arabkir Medical Center' te Jerevan. Het medisch attest van het Brugmann ziekenhuis vermeldt eveneens dat reeds 5 jaar geleden een nierbiopsie werd voorgesteld. Toen u en uw moeder met deze tegenstrijdigheden

tussen uw verklaringen en de inhoud van de door u voorgelegde medische attesten werden geconfronteerd, stelde u eerst dat u niet wist waar deze informatie verkregen werd, waarna u uw verklaring aanpaste en stelde dat u het zich niet kan herinneren, maar dat dit dan wel zo zou zijn (CGVS p.21-22). Uw moeder bleef, zelfs na confrontatie met de inhoud van deze medische documenten, ontkennen dat u, vóór uw problemen in april 2010, reeds nierproblemen kende in Armenië (CGVS gehoor M.A. (...) , p.22-24). Het is in ditzelfde verband veelbetekenend dat uw vader tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat indien er een mogelijkheid bestond dat uw nieren in Armenië onderzocht en behandeld zouden kunnen worden, hij in Armenië zou blijven (CGVS gehoor H.A. (...), p.18-19).
(...)"

Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de commissaris-generaal is uiteraard niet afdoende om de concrete motivering te weerleggen. De Raad wijst er op dat er verschillende indicaties zijn in het administratief dossier op basis waarvan de commissaris-generaal een terecht besluit kan maken dat verzoeker reeds nierproblemen kende in Armenië. De Raad verwijst naar het attest van Dr. Arnouts waaruit blijkt dat verzoeker reeds 5 jaar in het Arabkir Medical Center in Jerevan gekend is als een chronisch nierpatiënt. De bijkomende verklaring van de vader verzoeker dat hij zijn land niet zou hebben verlaten indien verzoeker in Armenië onderzocht en behandeld zou kunnen worden bevestigt het oordeel van de commissaris-generaal. Het attest van 28 september 2010 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift toevoegt bevestigt louter dat verzoeker is toegekomen vanuit Armenië met "terminale nierinsufficiëntie" en kan ook niet worden aangewend ter staving van verzoeker zijn argumentatie. Bijgevolg overtuigt de bewering van verzoeker dat zijn medische problemen er wel waren, maar dat de ernst van de problemen pas volledig duidelijk zijn geworden in België en dit dus niet bekend was, de Raad geenszins. Bijkomend wijst de Raad er op dat medische elementen geen uitstaans hebben met de beoordeling van de Raad in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift vraagt om de subsidiaire bescherming conform het artikel 45/4 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er op dat dit artikel niet bestaat en het aannemelijk is, gelet op de aanhef van het middel, dat verzoeker de schending aanvoert van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat stelt de Raad vast dat de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, a en b van de Vreemdelingenwet niet wordt toegekend. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij weerlegt het besluit van de Commissaris-generaal in dit verband niet en er is dus geen reden om de bestreden beslissing te hervormen.

(...)"

Logischerwijze kan de verzoekende partij als vader zich eveneens niet beroepen op dezelfde feiten.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoekende niet aantoont een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en schaart zich achter de bestreden beslissing, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

Er kan evenmin worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij weerlegt het besluit van de Commissaris-generaal in dit verband niet en er is dus geen reden om de bestreden beslissing te hervormen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS